annab ja sedda teeb temma aastas mitto korda; agga kui temma üks kord 40 koppikad peab mali eest wälja andma, siis on se wägga raske? Nisuggune sitkus on rummalusse sitkus, et ta kahjo armastab, ja kasso holetusse sisse jättab.

Perremees! nüüd kanna hoolt,
Kül siis linnud ommalt poolt
Saatwad sulle met ja wahha,
Siis ja saad jo rohkem rahha:
Jätta wiin ja osta maali,
Ehhita neil puhhast saali,
Kus nad rahhus päwad, öös,
Wöiwad tehha omma tööd.
On seäl praud, kaned lahti,
Siis nad piddawad jo wahti
Koddo, ja ei julge wälja,
Massakad jo tewad nalja,
Teggewad seäl paljo kärra,
Wötwad met ja wahha ärra:
Perreheitmist polle lota,
Egga met ja wahha ota,
Talwel kartwad nälgas külma,
Wimaks olled ketgist ilma:
Mötle järge, usso mind,
Palgata ta tenib sind!

Wanna luud.

Keik assi Ma peäl wannaks jääb,
Ka luud needsammad päwad nääb,
Ta kullub, laggub wimaks ka,
Et ennam ei woi prukida!
Se wiimne palk, mis tulli teeb,
Se wimaks tedda ärrasööb,
Et polle leida raäga maast,
Üks näppo täis saab tuhka taast! —
Kas innime' on parrem siis?
Ei olle! taal sesamma wiis;
Kes esmalt noor, kül wannaks jääb!
Ja nenda ka need päwad nääb:
Muld kattab kinni temma suud,
Siis kaub ka, kui wanna luud!

Usku kirja!

Üks noormees, kuida paljo teisi ka, olli Neäri kuus 1865, nekrudiks sanud, kes enne sedda jouka perremehhe jures olli teninud. Perremees tulli linna sullast kuulma ja läksid möllemad ühhe tuttawa söbra kaupmehhe jure. Kui nemmad seäl ollid olnud ja ommad juttud ajanud, hakkasid minnikut teggema. Ärra minnes, kaup-

Eesti-rahwa mÃ¤Â¶nnus Kalender 1866, lk. 26